

УДОБНИЧКО И ВКУСНИЧКО

Разказ

Автор: Повей Балкански

Редактор: Ваня Станчева

Всички права запазени – doi:10.4448/BG-Comfy_and_Tasty

„И АЗ ИСКАМ БИСКВИТКА!“

Нали знаете онези рекламни листовки, които се разпространяват безплатно?

Има ги навсякъде, при това са безплатни! Трябва само да отидеш и да си вземеш. Страхотно, нали? Дори никой няма да те попита, защо си вземаш. Те просто са оставени там за теб. Можеш дори да си вземеш няколко! Е, да, има и един проблем, разбира се. Може би с всички безплатни неща е така, но това аз не мога да кажа. Може би някой по-умен от мен човек ще може, аз съм просто един пощальон. Разнасям пратки от врата до врата. Както в онази, другата реклама...

Както и да е, това, което със сигурност знам, е, че когато влязох в онзи ресторант, въобще не бях готов за това, което щеше да ми се случи. Защото, както казах, има един проблем с онези, „безплатните“, листовки и той е, че никога не знаеш кой точно ги е оставил.

„И АЗ ИСКАМ БИСКВИТКА!“ сега ми звучи направо смешно, но тогава не беше така.

Отвън вратата не беше нищо особено, може би като изключим факта, че беше дървена. Та кой използва дърво в днешно време, да не говорим, че е грозно... Трябваше още тогава да се сетя, но аз, по стар пощальонски навик много-много да не обръщам внимание на подробностите, бутнах вратата и влязох. Беше доста тъмно. Преминах през някакви драперии и се озовах в неголям салон с няколко празни маси. Посрещна ме мръсен флегматичен сервитьор и аз, забил поглед в писмото, произнесох бавно и отчетливо името на човека, когото търсех (беше ми омръзнало да ме питат по десет пъти). Онзи кимна и изчезна някъде, оставяйки ме да чакам. Бях свикнал да ме мотаят. Хората обичаха да показват превъзходството си пред някакъв си пращен пощальон. Както и да е, стоях и си чаках, и се въртях, и се оглеждах и точно тогава ги съзрях. Бяха оставени на един шкаф в ъгъла. Приблжих се небрежно и погледнах. Бяха много красиво оформени – от лицевата страна бяха червени на цвят, обточени със светлосин кант, по средата беше изобразено апетитно парче плодова торта, а отгоре с големи приветливи букви беше изписана най-глупавата фраза на света (или поне сега мисля така): „И АЗ ИСКАМ БИСКВИТКА!“

Огледах се предпазливо, мушнах една листовка в чантата си и бързо се отдалечих, след което веднага се засрамах. „Защо се крия? – запитах се. – Та нали там съвсем ясно и отчетливо беше написано: „Разпространява се безплатно“?“ Но такъв съм си аз. Отдавна си мислех, че вече е крайно време да стана по-настойчив, ако трябва – и агресивен към такива като този, който в момента натискаше с пренебрежително сумтене идентификационната си карта към терминала, а и към живота въобще. Може би дори трябваше да си сменя работата?...

Както винаги, оставих тези мисли за утре и с гордо вдигната глава излязох от ресторанта.

Два дни по-късно стоях пред гигантския космодрум, изпълнен с известна доза уплаха, огромна доза съмнение и още по-огромна доза непоколебима решителност най-накрая да сложа живота си в ред. Сега, като се замисля, съм бил точният тип човек, за когото е била предназначена онази проклета листовка. Пък и все трябва да има

някой, който да се хване, нали? Освен това винаги ще има хора, които не са доволни от това, което са, но въпреки това не могат сами да направят крачката към... ъъ... крачката към... ъъ... Ами просто крачката. Както и да е, аз вече не съм от тях. Всъщност аз вече нищо не съм, но за това ще стане дума малко по-късно.

Та да се върна към онзи космодрум, който беше наистина огромен. Тогава страшно ми хареса (и все още ми харесва), въпреки че вече не мога да отида до него, а като казвам „огромен“, имам предвид наистина гигантски – като Космоса, към който водеше.

Космолетът ми излиташе в 15:00 часа, а аз бях пристигнал почти два часа по-рано. Бях толкова развълнуван, че не можех място да си намеря. Обикалях наляво-надясно и току попипвах билета във вътрешния си джоб. Бях похарчил почти всичките си спестявания за него, но въпреки тягостното усещане бях горд, че съм направил нещо необичайно, нещо, което не се прави току-така от всеки. А и се бях зарекъл, че като се върна от пътешествието, ще възстановя спестяванията си и дори ще ги умножа. Та нали затова отивах – да се науча как. Това, което научих обаче, беше доста по-различно от... Както казах, ще говоря за това по-късно – всичко с времето си. Тогава просто имах доста странно усещане за несигурност, което ме караше да обикалям нервно из огромния космодрум, разглеждайки хората наоколо. Бях се поотдалечил към източното крило, когато забелязах табела с надпис „Тераса за наблюдение“ и се отправих в указаната посока.

На терасата нямаше много хора, затова се озовах почти сам очи в очи с една наистина величествена гледка. Бях пътувал с космолет като малък, но това беше много отдавна и нямах почти никакъв спомен. Освен това развитието на космическата техника през всичките тези години беше достигнало впечатляващо ниво. Пред мен се виждаха три огромни кабела, отстоящи на голямо разстояние един от друг, последният се губеше нейде в далечината. Прилични на безкрайно високи кули или може би на бобеното растение от онази стара легенда, те започваха от земята и изчезваха в небесния безкрай. Беше наистина впечатляващо. Харесваше ми да ги гледам. Сега ми харесва да си ги спомням...

От моята позиция кабелите изглеждаха съвсем тънки, а най-далечният приличаше на конец, който всеки момент ще се скъса. Аз обаче знаех, че дебелината им е над три метра и че са направени от най-здравото нещо на света (подобно на онова, от което е направена паяжината, не помня точно). Знаех и още неща, бяха ми разказвали.

По принцип харесвам космолетите, въпреки че има разни сложни неща около тях, като изкуствена гравитация и свръхсветлинна скорост, от които, дори да ми обясняват, нищо не разбирам. Иначе обичам да ходя насам-натам и като цяло – да пътувам. Нали съм пощальон, по цял ден това правя. Или по-точно бях...

Във всеки случай това, което се виждаше с просто око от терасата, беше ясно: космолетът се захваща за кабела и започва да се катери по него. Колкото повече се отдалечава от повърхността на Земята, толкова по-бързо започва да се движи, докато накрая, на около триста километра от планетата, изхвърча от края на кабела с повече от трийсет хиляди километра в час! Казват, че било като да завържеш тежест на края на конец, да завъртиш конца и да го

пуснеш изведнъж. Добре, но тежестта всъщност не се изкачва по конца, така че това е едно от нещата, които не разбирам. Този космолет, който в момента се катереше по най-близкия кабел, беше големичък – изглежда, взеше доста пътници.

Постоях там още известно време, след това внезапно усетих силен глад и тръгнах да си търся бюфет. Тъкмо си бях намерил един с по-малка опашка, когато отнейде се разнесе приятен женски глас:

Моля всички пътници, които очакват полета към Гвианска Маг-Сория, да се насочат към изход 76. Благодаря!

Зарязах бюфета и хукнах да си търся изхода към космолета.

Пътуването беше страхотно. Както казах, аз обичам движението. Проверката на багажа, сканирането, цялостната дезинфекция, преди да се кача на борда – всичко това беше вълнуващо, дори засилваше усещането ми за сериозност и независимост, така че когато най-накрая стъпих върху мекия килим в космолета, вече почти бях изпаднал в еуфория.

Настаних се в удобното кресло и с нетърпение зачаках останалите пътници, които заемаха местата си ужасно флегматично. Когато салонът се напълни и люковете ни изолираха от външната среда, започна най-интересната част – космолетът се размърда и се понесе към кабела. Разнесе се едно възторжено „Еха“, когато се изправи с носа нагоре, за да бъде повдигнат към стартовата рампа от огромните придържащи кранове. Тази част от пътуването, да си призная, беше малко неприятна, но нямаше как, изкуствената гравитация действа само в Космоса. Добре че креслата бяха добре измислени, така че във всяко положение – и легнал, и с краката нагоре – да се чувстваш добре. След поредица от странни звуци, идващи глухо нейде отвън, космолетът се разтърси и започнахме да се катерим. Движихме се доста бавно, но за щастие, аз бях до прозореца и можех дори с неестествено изкривен врат да наблюдавам бавното ни отдалечаване от повърхността. Можех да видя пъплещите около космодрума превозни средства, движещи се по безкрайните пътни коридори, както и очертаващите се на мъгливия хоризонт гигантски здания. Наистина приличаше на мравуняк – любимото сравнение на съвременните социални психолози. Смятах, че вече е дошло време да се поиздигна в този мравуняк и най-накрая да заема по-висока позиция от тази на мравка черен работник. „Ще видим, ще видим – мислех си. – Да не прибързваме.“ В листовката пишеше, че само трябва да отидеш дотам, после всичко било лесно – всеки можел да върши подобна работа, въпросът бил да имаш куража да стигнеш дотам.

Вече се бяхме изкачили доста нависоко, защото под нас се виждаха само облаци. Движихме се значително по-бързо, така че ми се наложи да обърна глава напред, за да не си увредя врата. Колкото повече ускоряваше космолетът, толкова по-добре ме обгръщаше и поглъщаше креслото. Беше направено от някакво полутечно-полутвърдо вещество. Чувствах се доста удобно.

Скоро излязохме от атмосферата и в салона притъмня. Включи се меко изкуствено осветление. Малко след това покрай прозореца

профуча орбитална станция – бяхме изхвърчали от края на кабела – и се разнесе приятен мъжки глас:

Привет, уважаеми пътници! Говори старши пилот Морос Сек 5. Добре дошли на борда на космолет АЦП-0305 Мар! Току-що напуснахме околоземната орбита и се отправяме към нашето крайно местоназначение: галактика Голям Магеланов облак, подсистема Гвиана Маг, планета Гвианска Маг-Сория. Пътуването ще отнеме три централногалактически денонощия. Вие ще бъдете потопени в успокоителен сън, за да се улесни престоят ви на борда. Ако изпитвате неразположение, моля да се обърнете към главната стюардеса още сега. Благодарим ви, че избрахте „Космическо платно“ ООД. Приятен полет!

Чу се тихо припукване и след кратка пауза гласът добави:

В момента сме седемнадесети на опашката за свръхсветлинен тласък, така че за известно време можете да станете от креслата си. Моля, придържайте се стриктно към указанията на стюардесите. Благодаря!

Чуха се въздишки и мърморене и хората се размърдаха. Аз също се понадигнах и залепих нос за прозореца. Навън гледката беше вълшебна. Въздъхнах развълнувано. Толкова много звезди не бях виждал никога през живота си. Дори само затова си заслужаваше да дам всичките си спестявания.

Прекарах доста време, просто зяпайки навън. Имах чувството, че съм се превърнал в мъничко мехурче, зареяно нейде из дълбините на безкрайния Космос. Имах чувството, че не виждам, а усещам звездите. Имах чувството, че мога да ги пипна, да поговоря с тях, че са ми братя, че са единствените... неща около мен, които наистина ме разбират. Единствените ми истински приятели, безкрайна компания от тихи съмишленици, излъчващи ненарушимо спокойствие и тишина... Думата „мир“ странно се оформи в главата ми, след което се превърна в звезда и отплува отвъд прозореца. Беше топло усещане.

Стоях там, зяпнал звездите и отворил уста, дълго, не знам колко. Сега, замисляйки се отново за това, мога да кажа, че това беше един от малкото, а може би и единственият момент в живота ми, когато съм се чувствал наистина свободен. Обичам да си го спомням. От унеса ми ме изтръгна мек камбанен звън и гласът на стюардесата:

Моля всички пътници да се насочат към местата си. Съвсем скоро ще дойде нашият ред за свръхсветлинен тласък. Благодаря.

Отдръпнах глава от прозореца и внезапно усетих, колко много ми се ходи до тоалетната. Забързах по коридора.

След малко, заел отново мястото си, наблюдавах свръхсветлинния гравитатор на големия екран отсреща, докато един от отговорниците по приспиване натискаше нещо по креслото ми и нагласяваше някакви тръбички. За съжаление, не можех да го видя през прозореца, защото беше точно пред нас. На живо сигурно

изглеждаше още по-впечатляващо. Приличаше на гигантски метален обръч, около който стърчаха някакви издатъци. Близо до него имаше две малки космически станции, а по-далеч и една голяма. От външната страна на кръга сновяха няколко малки обслужващи космолетчета, а от вътрешната... Там беше най-интересното. Цялата вътрешност на кръга беше покрита с греещи в синьо гладки повърхности, от които като пушек струяха потоци енергия, които се събираха на кълбо в центъра и – за мой ужас – точно към това пулсиращо кълбо се отправяше и нашият космолет.

Принципът на действие на свръхсветлинния гравитатор е съвсем прост – обясняваше гласът от екрана. – Използва се силата на гравитацията по начин, за който природата не се е сетила. Чрез създаване на фиктивна маса както в изпращащия, така и в приемащия пръстен, се получава гравитационна тяга от двете страни на пространството, което искаме да прескочим. Приемащият пръстен се намира точно в средата на действителното разстояние, на което пътуваме. Щом се достигне необходимото притегляне, двете сили се насочват една към друга посредством свръхпространствени енергийни лъчи. Когато двете сили се сблъскат по средата между двата пръстена, се получава гравитационен тунел. В този момент динамичната маса, в която се намира космолетът, се отпуска към статично закотвената фиктивна маса в приемащия пръстен. След като двете маси се разминат, започва да действа същият принцип, но вече в обратна посока, което води до забавяне на космолета. Накрая, когато достигнем до крайната точка на пътуването, връзката се прекъсва...

Завъртях глава и погледнах за последен път звездите. Щях да ги видя отново чак на другия край на „тунела“.

Служителят завърши работата си и аз вече бях полулегнал, потънал в желеобразното кресло и обвит в плазмено-йонен пашкул. Бях готов за пътешествие.

...си представите, че сте вързали тежест на ластик и сте я опънали. Също като онова древно устройство, наречено „прашка“, което може би сте виждали у прадыдо си. Разбира се, за подобно пътешествие е нужно огромно количество енергия, която се доставя от над трийсет и четирите хиляди свръхсоларни елемента на нашата соларна плантация, която се намира близо до центъра на галактиката. А сега вече е време да се отправите на така дългоочакваното пътуване. На добър час!

Гласът замлъкна, екранът изгасна, светлината в салона също почти изчезна. Остана само леко фоново жужене, може би от тъй сложното устройство пред нас. Вече не можех да извърщам глава към прозореца, така че нямам представа какво е станало след това. Не си спомням нито кога сме минали през въпросния тунел, нито кога сме пристигнали. Изглежда, в някакъв момент съм заспал, защото, когато се опомних, около мен беше светло и се чуваха гласове.

Намирах се на Гвианска Маг-Сория, централна планета и столица на Магеланската република, обхващаща Големия и Малкия

Магеланов облак. Стоях под гигантския купол на централния космодрум и с изумление наблюдавах огромното многообразие от раси, които се люшкаха около мен като море. Имаше всякакви видове хуманоиди, но все пак преобладаваха магеланците. Доста странна раса. Отраснали в Шарения газов облак, те имаха пъстра червеникаво-зеленикава кожа и високи, стройни тела. Лицата им бяха издължени, с огромни скули, което им придаваше роботско изражение. Устните им, тънки и дълги, постоянно се усмихваха, но не приветливо, а някак злокобно. Най-странното от всичко бяха очите им, които, за разлика от нашите, възприемаха освен светлинния, също и инфрачервения, и ултравиолетовия спектър, така че за тези странни същества нищо не можеше да остане скрито-покрито.

Всъщност космодрумът се намираше на един от изкуствените спътници на Гвианска Маг-Сория на име Сос-Поп. Това беше сравнително малък астероид, довлечен в орбита специално за целта, чиято повърхност беше почти изцяло заета от космодрума. Централното помещение, в което се намирах, имаше прозрачен куполообразен таван, през който се виждаше сърцето на галактиката Голям Магеланов облак. Информация за пристигащите и заминаващите космолети, както и визуално представяне на маршрутите им, свързващи видимите през купола звезди, беше изобразена във въздуха под него. Определено вдъхваше внушителност и сериозност. Аз вече вършех сериозни неща!

Откъснах очи от гледката над главата си и се насочих към гишетото за информация. Сега трябваше да намеря откъде и кога потегля следващият космолет, на който трябваше да се кача. Ставаше дума за вътрешногалактически полет към някаква планетка на име... Вече съм го забравил, помня само, че беше дълго и засукано. Извадих сгънатата на четири листовка от джоба си и за пореден път се загледах в парчето торта. Усмихнах се. Знаех, че вече ще ми се налага да се занимавам със сладкиши. Обърнах от другата страна и отново погледнах текста, който беше внесъл толкова голяма промяна в живота ми:

Хей, хей! Здравейте, любители на приключенията и неизвестното! Готови ли сте за нов скок в необятното? Тогава слушайте!

Вече е открит новият филиал на „Фабрика за сладки пътешествия“. Чувствайте се поканени и добре дошли при нас. Имаме място за всички, които не се страхуват да рискуват и да опитат нещо ново в живота си. Дали ще успеете? Зависи само от вас, но с многото помощ от нас, няма от какво да се страхувате. Лаврите и славата са ви в кърпа вързани. Всичко, което трябва да направите, е да дойдете.

Това беше най-трудното, оттук нататък е лесно: инвестирате съвсем малко пари в закупуването на Вкусни Сладени късчета (най-предприемчивите и смелите сред вас могат дори да се включат в производството) и разпространявате тази така примамлива стока сред туземното население на новооткритата от нас планета. (Те

направо се избиват за нашите продукти. Само да бяхте видели какво стана на първата ни пробна обиколка!)

След няколко месеца разплащателният ви кредит ще е набъбнал значително, а само след година ще бъдете готови да се пенсионира. Но това, разбира се, зависи основно от вашата предприемчивост – насила няма да ви тикаме пачки в ръцете ;))

Всички подробности и тънкости ще ви бъдат обяснени на място. Имаме страхотен мениджърски екип. От вас се иска само да сте готови да рискувате в името на парите. А парите са нещо сладко – точно като нашите любими на всички Сладени късчета. Хрус-хрус! М-м-мням!

Елате! Очакваме ви!

ВНИМАНИЕ! Тази листовка се разпространява в изключително ограничен тираж, тъй като свободните места са краен брой. Вие сте истински късметлия, че я държите в ръцете си. Побързайте, за да не пропуснете шанса си.

НАПРЕД!

След това имаше точен адрес, както и подробно описание на това как да стигнеш до него. Името на планетата беше... Усуклавия Мъгли-Неидвария от Осмия звезден куп на Страничния оранжев клон на Големия Магеланов облак. Хм, наистина странно и засукано име! Както и да е, важна беше печалбата. Да, печалбата... Тази дума вече има съвсем ново измерение за мен.

Вдигнах очи и ги завъртях наоколо. Една огромна светлинна табела с надпис „Гише ИНФОРМАЦИЯ“ плуваше във въздуха точно над главата ми. Запътих се в указаната посока.

Гишето беше просторно и приветливо. Насочих се към една от свободните служителки – тъмночервеникава магеланка, сравнително привлекателна. (Всъщност всички ми изглеждаха еднакви, но предполагам, че и те имаха свой вид красота.)

– Здравейте и добре дошли на Гвианска Маг-Сория. С какво можем да ви помогнем? – усмихна се с неприветливата си усмивка магеланката.

– Здравейте – усмихнах се аз, но вече приветливо. – Трябва ми разписанието на полетите за планета... – отново бях забравил името ѝ, затова повдигнах листовката към очите си – Усуклавия Мъгли-Неидвария.

Погледнах към служителката, която продължаваше да ме гледа и да ми се усмихва с нейната си усмивка. Аз също я гледах и се усмихвах. Това продължи цяла минута. Накрая не издържах и отново повдигах листовката към очите си, повторих:

– Разписанието за Усуклавия Мъгли-Неидвария.

Настъпи нова мъчителна пауза, след която тя най-накрая проговори:

– Страхувам се, че не ви разбрах. Бихте ли повторили.

– Нуждая се от разписанието на полетите до Усуклавия Мъгли-Неидвария – бавно и внимателно потретих аз.

– Но, скъпи господине, такава планета няма в нашата галактика. Може би в някоя друга, но при нас... – Аз я гледах объркано и безпомощно. – Изчакайте все пак да проверя в информационната

банка – спаси ме тя. Наведе се и се съсредоточи в пулта си. След малко вдигна очи и състрадателно каза: – Съвсем искрено съжалявам, но такава планета наистина няма.

В този момент ентусиазмът ми рухна и аз бях готов да си тръгна обратно към дома. Тъкмо се канех да се обърна, когато ме осени идея, която сграбчих като удавник сламка. Приблжих се и развълнувано подадох листовката на служителката.

– Може би неправилно съм го произнесъл, ето, прочетете го вие... Усукувия Мъгли-Неидвария – бавно и ясно завърших аз.

Тя се загледа внимателно в измачканата хартия – внимателно и продължително. После се приведе леко към някакъв скрит холофон и заговори на техния си магелански език – странна, непонятна и невъзможна за научаване последователност от трептения, намираща се някъде на границата между чуваемия и ултразвука. Всичко, което достигаше до ушите ми, бяха някакви странни писукания. Разговорът приключи бързо и тя повдигна грейналото си неприветливо лице:

– Безкрайно се извинявам, но на нашия език името на тази планета се произнася по различен начин. Ей сега ще ви издам билет.

– О, чудесно! – грейнах и аз и извадих портмонето си.

– Не, няма нужда. Този билет влиза в цената на предишния.

„Още по-чудесно“, помислих си аз.

Тя ми подаде билета и още едно листче с някакви странни знаци по него.

– Тъй като и адресът, на който отивате, е с по-различно звучене и може да се объркате, ви подготвих тази инструкция. Покажете я на някой служител на реда и той ще ви упъти. Можете също да я използвате в информационните терминали, само трябва да я пъхнете и да изберете междугалактически език.

Аз вдигнах вежди многозначително, след което прибрах документите, благодарих и напуснах гишето с чувството, че за пръв път в живота си съм станал специален и с мен се отнасят внимателно.

Този път космолетът беше съвсем малък и освен мен в тесния салон имаше още около десетина индивиди от различни раси. Дали имаше и друг, който да носи щастливата листовка? Огледах ги, но нямаше как да разбера. Бяха странни, само това мога да кажа. Така или иначе, ако отидехме на едно и също място, щях да разбера. Оставих тези мисли и се отпуснах в удобното кресло, което този път беше изцяло автоматично и обслужването му не изискваше присъствие на човек. Излитането също беше различно – чрез така наречения гравитационен катапулт, тъй като се намирахме на астероид, на който почти нямаше гравитация. (Не ме питайте какво означава това, тъй като и без това не разбрах нищо от разясненията. Спомням си единствено, че изглеждаше... чепато.) Успокоителният сън ме погълна за втори и последен път в живота ми.

Новият космодрум беше като гараж в сравнение с предишния. Нямаше много същества, а малкото, които се разхождаха из чакалнята, изглеждаха съмнително. Отворих листчето, което ми бяха дали на Маг-Сория, и го загледах. След около минута бях напълно убеден, че сам няма да науча нищо от него, и тръгнах да търся гише за информация. Намерих го в един отдалечен и мръсен ъгъл на потискащата чакалня. Естествено, беше затворено. Не знам защо

реших, че е естествено да е затворено, но някак предварително знаех, че няма да получа помощ отникъде.

Обзе ме странно чувство на обреченост, но бях решен да продължа напред на всяка цена. Все пак бях стигнал дотук, въпреки че, честно казано, аз съм от типа хора, за които е нещо нормално да се откажат точно преди финала. Последното го казвам от горчив опит. Като онзи път, когато изтървах бизнеса с модните щампи за фланелки и го взе един от най-противните ми съученици. Но както и да е, не ми се говори за това. Въпросът е, че това беше може би последният ми шанс за промяна в живота, затова държах да успея.

Излязох пред космодрума. Все още не знаех какво да правя, но бях наясно, че трябва да намеря проклетия адрес. Повъртях се малко, вглеждайки се в съмнителните лица на минувачите, и накрая взех решение да постъпя разумно, като истински възрастен човек – да намеря някой служител на реда и да му покажа бележката. Да, точно така щях да направя.

Пламъчето на самоувереността беше грейнало в очите ми, когато към мен се приближи лъскаво облечен магелански таксиджия и усмихвайки се с неприятната си усмивка, ме заговори:

– Здравейте господине, виждам, че сте объркан – каза той с ангелски глас. – Искате ли да ви помогна?

Аз се почудих какво да му отговоря и дали въобще да му отговарям, но накрая просто му подадох бележката:

– Търся ето този адрес, но не знам как да го намеря. Обясниха ми, но нали не знам езика... а то и... Всъщност аз го имам и на още едно място – сетих се аз, бръкнах в джоба си, извадих рекламната листовка и му я подадох.

Таксиджията, който беше впил студен и някак лаком поглед в малкото късче фиброхартия, хвърли бегъл поглед на шарената листовка, след което ми я върна, но задържа бележката с инструкцията.

– Да, знам къде се намира вашият адрес – каза с най-топлия и приветлив глас, който някога бях чувал. – Мога да ви закарам, ако желаете. Ще ви струва само шейсет и четири общогалакта. Между другото, мястото наистина е доста отдалечено и трудно за намиране, едва ли ще се оправите сам. Тук упътващата система е малко объркана. Дори колегите едва ли го знаят, но аз по някаква случайност живея наблизо. – Усмивката му беше широка колкото Вселената. – Е, какво ще кажете?

Не знаех какво да кажа, не знаех и какво да мисля. Като че ли ми беше провървяло, въпреки че онова странно чувство продължаваше да тлее в мен. Просто изръсих:

– Ами да вървим!

Мястото, на което отидохме, наистина беше доста забутано. Много време се въртахме из улиците и пространствените естакади, преди да стигнем пред една мрачна и олющена сграда със замъглени прозорци и един-единствен вход. Въздухът имаше неприятен мирис, а обикновено леко виолетовото небе на тази планета сега бе станало тъмносино и облачно.

Аз заставах пред надрасканата паянтова врата, а шофьорът, все още стискайки бележката, която му дадох, слезе от хидромобила и дойде при мен.

– Ето тук е – уточни той. – Ще вляза с вас, за да знам за следващия път – смотолеви неясно, като размаха из въздуха листчето, което, изглежда, не планираше да ми върне.

Бутнах вратата и влязохме. Озовахме се в мрачен и миризлив коридор, в дъното на който мъждукаше светлинка. Отправих се натам, а таксиджията затупурка след мен. Изпитах неприятното усещане, че нямам никаква представа какво се случва около мен.

Светлината идваше от малка струйна лампа, окачена в тясна и неприветлива портиерна, в която седеше и зяпаше телевизия нисък дебел портиер, ако магеланците изобщо могат да бъдат дебели. Понечих да си отворя устата, но спътникът ми ме изпревари. Говореше на магелански, с характерните кратки и бързи писукания, след това подаде листчето ми на портиера. Аз се заоглеждах объркано, чудейки се какво да направя, за да си възстановя контрола над ситуацията, когато мазният портиер ми се ухили неприветливо:

– Добре дошъл, землянино! Така се радваме, че си намерил в себе си куража да дойдеш дотук, имаме огромна нужда от нови кадри! – Той измъкна трудно подвижното си тяло от кабинката и като ме стисна за рамото, допълни: – Сега ще те заведе при нашите мениджъри, които те очакват с нетърпение.

Аз запремигнах объркано, а той се обърна с кратко изписукване към шофьора, който от своя страна ми махна за сбогом.

Вторият етаж, на който се озовахме след кратко возене в раздрънкан асансьор, не беше по-приветлив от първия – олющена мазилка, мръсен под, слабо осветление и нито един прозорец. Портиерът припряно отвори една от издрасканите врати и след като буквално ме набута вътре, без да каже и дума, затръшна вратата зад гърба ми. Ключалката изтрака и аз останах сам, безкрайно изненадан и нищо неразбиращ, да се чудя какво става. Това беше първият момент, в който съвсем искрено заподозрях, че в листовката имаше нещо измамно. Подозренията ми щяха да се превърнат в желязна убеденост само две минути по-късно.

Обърнах се да разгледам стаята и с изненада установих, че не съм сам. Седнал на мръсен диван в ъгъла, с отегчение ме наблюдаваше един окрилянец. Не казваше нищо, просто седеше и ме зяпаше, бавно местейки пипалцата по устните си. Аз също го загледах. Най-отвратителната ми раса. С тънката си розово-зеленикава кожа, нежни крайници и странна глава с рогца и пипалца по нея те наистина бяха неприятна гледка. Родени нейде в Окрилния галактически куп, те имаха странното свойство, когато се ядосат, да издават неприятна кисела миризма. В училище ни обясняваха, че това било защитен механизъм на расата, предназначен да предпази женската от потока лепкава отровна слюнка, изхвърляна от мъжкия малко преди момента на крайна ярост или уплаха. Това изригване от своя страна го пазело при ловуването на малки плитководни мекотели, в случай че бъде нападен от птицеобразните хищници, които също се хранели с въпросните мекотели. А бе като цяло неприятни същества и за окото, и за носа.

Реших да се държа приятелски и пръв наруших тишината:

– Здравейте! И вие ли по обявата? – казах, като размахав листовката във въздуха.

– Хм – изсумтя окриянецът, ставайки от мястото си. – Обявата! – Той се приближи до мен и изтръгна листовката от изплашените ми пръсти. – Това, моето момче, е най-измамното късче хартия във Вселената! – каза той и го нахъса на парченца, които след това стъпка на пода.

Понечих да протестирам, но в ноздрите ми нахлу неприятна кисела миризма и бързо се заотдръпвах.

– Докарват те тук – продължи той, – сипят суперлативи колко си ценен и желан, а след това те затварят в някаква малка стаичка и те тъпчат с консерви.

Вече нямаше накъде да отстъпвам, но окриянецът се беше поохладил и се насочи към дивана си.

– Само обещават – продължаваше да нарежда. – И онези от Спиралата и те обещават – осигуровки, безплатна плака... Бабината им плюнкина! Накрая – нищо.

Той подпря главата си с ръка и зарея поглед нанякъде. Макар че въобще не ми хареса отношението му към мен, дотук поне се бях разминал с изригването на отровна слюнка. Трябваше да внимавам да не го ядосам пак. Започнах да събирам парчетата от листовката, когато той изтръси:

– А ти иначе откъде си? С какво се занимаваш?

От последвалия разговор не можах да науча нищо съществено, освен че събеседникът ми имал някаква незначителна работа като техник на ескалатори на родната си планета, намираща се на Долния магнитен клон на една от окрилните галактики. Освен това разбрах, че стоял в тази стая от близо седемнайсет часа, че вече ужасно му било втръснало и искал да си ходи. Единственият проблем беше, че вратата е заключена, а тук, отвътре, тя изглеждаше доста по-стабилна, отколкото отвън.

Е, тази информация не беше никак приятна и за мен. Колко ли време аз самият щях да стоя тук и въобще какво щеше да се случи?

Погледнах си часовника. Беше седем и половина вечерта. Тревогите ми нарастваха с всяка изминала минута.

Внезапно се разнесе изсвистяващ звук и кратко припукване. Чак сега забелязах транспортната тръба в ъгъла. В отвора ѝ бяха пристигнали два подноса с вечеря.

Съквартирантът ми скочи от креслото си и се завтече към храната. Очите му блестяха, а пипалцата по устните му танцуваха доволно. Той с неохота се съгласи, че само единият от двата подноса е за него.

Прекарах най-неприятната нощ в живота си. Установих, че никак не е приятно да спиш в една стая с окриянец, тъй като онзи смърдеше и докато спи, освен това постоянно издаваше някакви плъокащо-квакащи звуци. Разкъсван от терзания и самоупреци, не можах да мигна цяла нощ.

На следващата сутрин всичко ми се изясни.

Някакъв зумер иззвъня и ни събуди. Погледнах си часовника – беше седем и трийсет. Изглежда, към края на нощта се бях унесъл, защото звънът наистина ме стресна. Даже си помислих, че трябва да ходя на работа. Изплакнах си очите в мръсната мивка и изядох закуската в компанията на грозния си съквартирант. Малко след това в стаята влязоха четирима яки магеланци с импулсно-шокови палки и

учтиво ни помолиха да ги последваме. Заведоха ни в малка стаичка без прозорци с голяма маса по средата, два стола от едната ѝ страна и мазен магеланец от другата. Беше по-дебел и от портиера – изглеждаше странно за расата си.

Седнахме на столовете не без чужда помощ и магеланецът заговори умилюващо:

– Добре дошли, господа. Много се радвам, че се съгласихте да посветите живота си на кариера в корпорация „Глобална сладост“. Добре сме ви заварили в нашите стройни и послушни редици...

– Ей, чакайте! Ние все още за нищо не сме се съгласявали, може и да не се съгласим – възмутих се аз. – Зависи от предложението.

– М-хм-хм-хъ – отговори ми мазникът и най-учтиво обясни: – В момента на доброволното ви влизане в тази сграда вие автоматично подписвате договор за работа в нашата компания за срок от двацет и пет централногалактически години. Влизането ви през нашата врата е записано от пломбирана от полицията камера. Освен това и за двама ви има свидетел – таксиметровият шофьор, който ви е докарал. Сами разбирате, че нямате никакво законово основание да протестираме, но вие, разбира се, имате право да опитате. Имаме няколко такива случая, които още излежават присъдите си в мините на метеоритния пояс на Маг-Рудия, но ако искате, може да опитате. Ние при всички положения ще бъдем на печалба. – Той се хилеше по-мазно от всякога. – Мога да ви уверя, че работата в „Глобална сладост“ е много по-приятна от миньорската, всъщност почти няма да ви се налага да работите. Всичко, което трябва да направите сега, за да финализираме нещата, е да подпишете ето този документ. – И той ни подаде по един лист. – Той се отнася до размера на заплатите ви. Предполагам, сами разбирате, че ако не го подпишете, няма да получите такива. М-хм-хам-хъ.

Изпитах огромното желание да разбия тази подигравателна мутра. Разтреперих се.

– Разбира се, против този документ можете да протестираме колкото си искате. Хм-хм-ха-хо.

И ние протестирахме. Не точно против въпросния документ, който дори не бяхме погледнали, а против цялата ситуация.

Протестът ни беше много бързо потушен с импулсно-шоковите палки и след като подписахме без повече излишен шум, ни заведоха в подготвителната камера.

Работата всъщност се оказа проста. Магеланците открай време произвеждат млечно-сладъчна есенция, която използват при приготвяне на концентрата за така любимите им замайващи изпарения. Производството се извършва единствено на луните на Коломария Мъглян-Пор, където има огромни полета от кристализирала органична материя. Органична материя, която е жива! Не знам дали можете да си представите жив кристал. Всъщност самите кристали не са съвсем твърди, а някак влажни и топли и не приличат на камък... Както и да е. За да се получи въпросната есенция, са необходими уникалните условия на тези луни: атмосферата им, състояща се от трийсет и четири газа, езерата им от тежка вода, точното количество радиация, получавано от трите слънца и т.н. Проблемът се състои в това, че производителната способност на кристалите, които вече се намират на шестте луни, се

изчерпала преди около шестнайсет централногалактически години, а потреблението на пàри – напротив, увеличило се двойно, тъй като и други галактически системи започнали да купуват есенция. И какво направили магеланците като единствени производители във Вселената? Съвсем естествено, за да не изгубят пазара и поради факта, че естествените кристали се размножават твърде бавно, решили да си произведат изкуствени, да ги посадят на някоя луна и просто да си прибират реколтата. Страхотно, само че след известно количество експерименти установили, че най-добра есенция се получава от кристализирали хуманоидни тела (нито едно от познатите във Вселената животни не можело да свърши толкова добра работа). И макар че новополучената есенция била с много по-лошо качество от естествената, те решили да направят компромис в името на печалбата. Оставало им единствено да намерят тела. Тъй като поради етично-религиозни причини не могли да ползват телата на други магеланци, направили какво – „И АЗ ИСКАМ БИСКВИТКА!“.

Боже, каква глупост! Нали разбирате – да се превърнеш доброволно в млечничко кристалче на луна БЗ в плантация ДЦТ78-У6 не е нещо, което е в състояние да ти вдигне самочувствието. Добре че не могат да ме видят бившите ми приятели. Всъщност бяхме по-скоро познати, отколкото приятели, но със сигурност доста биха ми се подигравали. Честно казано, и досега си мисля, че сам си се насадих, ама все пак ми се струва, че всичкото това хич не е правилно и в същност си е доста грубо.

В онзи ден насила ни набутаха във ваните с кристализиращ разтвор, където престояхме цели два месеца, получавайки слаби енергийни импулси вместо храна. (Кристалите се хранят на принципа на дърветата, чрез преобразуване на слънчевата радиация, с едно допълнение – специфично геомагнитно поле, каквото имат луните на Коломария.)

След като се превърнахме в безмълвни и неподвижни розово-кафеникави статуи, ни поставиха на отреденото място и край – бяхме забравени от всичко и всички. Веднъж на всеки три дни минаваше градинският робот, който да събере кристализиралата около кръста на всяка статуя бледорозова роса (това, което произвеждаше деформираното ми тяло). От време на време минаваше и огледна комисия, която следеше състоянието на всеки кристал. И толкоз. Едно напълно безсмислено безмълвно съществуване.

Единственият жест към нас беше, че ни включиха чрез мисловен мост към Глобалната вселенска информационна мрежа (ГВИМ) – разбира се, с ограничени права, така че да можем да контактуваме помежду си и с част от останалия свят, представяйки се за компютърна програма. Така успях да науча, че така наречените „заплати“, за които се разписахме, всъщност представляваха пожизнена пенсия на възстановителната база на Гавлурия Шес-Пес, където всеки ден до края на живота си (който нямаше да е никак дълъг) щяхме да се подлагаме на декристализиращи процедури, целящи да предпазят телата ни от саморазпадане. Много вълнуващо, особено при положение че щях да си остана частично обездвижен.

Иии... листовката! Проклетата листовка! Научих, че на нея бил изписан простичък текст с големи букви в инфрачервения спектър,

видим единствено за магеланците. Той информирал, че всеки, който помогне на инопланетянина, носещ тази бележка, да стигне до посочения адрес, ще получи голямо възнаграждение. Кратко и ясно. Всеки би помогнал. Отдолу имало адрес и телефон.

Ами това е.

И после какво? Захващаш се с никаквото си съществуване, служейки на някого за нещо. А и тази отвратителна секреция... Постоянно се чувствам наквасен, като че живея единствено, за да се орося утре сутрин.

Чак сега, когато изминаха почти десет години от началото на „работата“ ми, ми позволиха да напиша този разказ, за да кажа на хората какво всъщност става тук. Щели да го публикуват на някаква никому неизвестна планета в някаква никому неизвестна галактика, в която те дори не набират персонал. Но нищо, въпреки това искам да кажа: ХОРА, АКО ВИДИТЕ РЕКЛАМНА ЛИСТОВКА, НА КОЯТО ПИШЕ „И АЗ ИСКАМ БИСКВИТКА!“, НЕ Я ПИПАЙТЕ. БЯГАЙТЕ КАТО ОТ ОГЪН!

Хм... А дали не трябваше да напиша нещо от рода на „ВЗЕМЕТЕ, ТОВА Е ГОТИНО!“, за да не съм единственият прецакан?

Всъщност не съм единственият прецакан, тук има и други.

Ох, не знам, вече съвсем се обърках...

Край